

5. série 5. ročníku kategorie JUNIOR

Svá řešení zasílejte do 25. června 2007

Báru něco zašimralo na nose a tak neochotně otevřela oči. Chvilku ostříla proti ostrému slunečnímu světlu. Najednou vyděšeně vykřikla: „Obluda!“ Všichni vyskočili na nohy a zkoumali, co se děje. Matěj našel Bářinu nestvůru. Byl to jen obyčejný Střevlík. Báře ale z blízka připomínal obrovské strašidlo. Sbalili si věci a vydali se prozkoumat hrad.

„To není možné! Přece tu ještě včera byly kamenné dveře, nebo snad ne?“ rozhlížel se Pravdoslav nervózně. Podívali se směrem, kterým ukazoval, a dali mu za pravdu. Tam, kde včera ještě vykukovaly tajemné dveře, se dnes krčilo mnoho dřevěných dvířek.

„Kterými se vydáme?“ zeptal se Matěj. Moudrovous se na chvíli zadumal a ukázal na dveře označené cedulkou. Stálo na ní: „Ke kapli“. Okamžitě se rozhodli a vstoupili do dveří. Chodba měla oprýskané holé zdi a byla zakončena masivními okovanými dveřmi zavřenými na petlici. Pokusili se ji zvednout, ale ani se nepohnula. „Tak a co teď?“ zapřemýšlel nahlas Kos. Téměř ve stejný moment si však všiml, že je něco napsáno přímo nade dveřmi.

J-V-5-1

Petlice se zvedla a průchod byl volný. Ocitli se na nádvoří. Od nohou se jim vinula prasklina v zemi. Byla uzoučká, ale čím byla dál, tím víc mohutněla. Sledovali jí až do doby, kdy jejich oči spočinuly na základech hradní kaple. Obrovská, k nebi se tyčící, budova byla vystavěna v gotickém slohu. V lomených obloucích se odrážely obrazy ve vitrážích. Probíhaly na nich souboje andělů s mocnostmi zla. Zůstali stát s otevřenou pusou nad krásou Božího chrámu. A zároveň mysleli na to, co se asi tak bude dít v noci. Vždyť už tolik lidí odsud uteklo.

Uslyšeli bouchnout dveře a z dálky se ozvalo: „Vstupujete na hrad Houska ...“ „Aha“, usmál se Moudrovous „zapomněli jsme na pravidelné prohlídky hradu. Musíme se někam schovat.“ Vklouzli do malinké postranní místnůstky. Okny sem prosvítaly sluneční paprsky a ozařovaly prázdnou místnost zlatavým světlem. „Podívejte se, jak zvláštně sem ty paprsky dopadají,“ šeptala Bára.

J-V-5-2

Setmělo se. Moudrovous zpozorněl: „Všichni už odešli. Můžeme se rádit do kaple.“ Posedali si podél zdi a hlídali. Netrvalo to ale dlouho a jeden po druhém začali usínat. Moudrovous ale nezahmouřil ani oka. Věděl, že se blíží důležitá chvíle. Úderem dvanácté hodiny se zjevila postava. „Vstávejte! Rychle!“ sykl Moudrovous. Ostatní se vzbudili a ospale mžourali po místnosti. Jejich oči se zastavily na vysoké černé kápi lemující vysušenou postavu. Ale kápě se vznášela ve vzduchu a nikdo jí neobýval: „Co zde pohledáváte cizinci?“

„Přišli jsme za vámi,“ odpověděl Moudrovous klidným hlasem.

Postava se na něj obrátila: „Nemůžete zde zůstat. Mým úkolem je nevinné duše před mocí zla. Úderem druhé hodiny se otevře brána.“

„Tak to nemáme moc času. Prý víte něco o Kemrenu?“ zeptal se Pravdoslav.

„Ach tak,“ odmlčela se postava na okamžik. „Možná bych vám mohl pomoci, ale nebude to zadarmo. Kdysi jsem byl jedním z mnichů strážících tuto kapli. Každý den jsme ráno, odpoledne i večer sloužili bohoslužbu u trhliny. Věřili jsme, že to stačí k potlačení sil, které zde vládly vždy od večerních hodin až do brzkého rána. Jednoho dne jsem dlouho pracoval na zahradě před hradem. Na večerní bohoslužbu jsem přišel pozdě a naneštěstí jsem usnul. Nikdo z mých bratrů si nevšiml, že spím, a odešli. Probudil jsem až když se brána otvírala. Odolal jsem všem svodům zla, ale byl jsem proklet. Mou povinností je jakýmkoli způsobem

dostat všechny smrtelníky do druhé hodiny ranní pryč z kaple. To je můj osud. Mohl bych být ale zachráněn.“

J-V-5-3

„Děkuji, na vždy vám budu vděčen,“ děkoval dojatě mnich. „A nyní můj slib. Kemren se nachází v starobylé alchymistické dílně ve sklepení hradu. Jděte k hlavní bráně a podívejte se pozorně, co zde vykresluje silueta hradu v měsíčním světle. Hodně štěstí!“

Rozloučili se a pospíchali k bráně.

J-V-5-4

Nyní měli celý plánec, jak se dostat do prastaré laboratoře. Odhodlaně se vydali k těm pravým dveřím.

„Už ničemu nerozumím,“ kroutila Bára hlavou. Ještě odpoledne tady byla spousta dřevěných dveří, nemluvě o těch kamenných. A teď? Ani jediné dveře!“

„K čemu nám je plánec, když nemáme do podzemí kudy vstoupit?“ zlobil se Matěj.

„Jen klid,“ přemýšlel Moudrovous. „Někdy máme řešení před očima, ale nevidíme ho. To chce nadhled.“

„Když nadhled, tak nadhled. Na to jsem odborník já,“ zaradoval se Kos a vyletěl vysoko nad jejich hlavy. Vykroužil krásnou osmičku a vracel se zpět. „No ano,“ křičel, „Moudrovous měl zase pravdu. I když řešení není před očima, ale pod nohama. Podívejte se, na čem stojíte. Dveře jsou v podlaze!“ A opravdu. plánec přesně odpovídal podlaze nádvoří.

Pravdoslav vzal za kliku a přitáhl. Klikla nekladla žádný odpor, jak očekával. Dveře šly otevřít lehce i když vypadaly dost těžkopádně. Vstoupili. Ocitli se v místnosti pomalované a popsané postupem, jak vytvořit černý porcelán. Uprostřed místnosti se nacházel podstavec se zlatým pohárem. „Tam musí být Kemren!“ vykřikl Pravoslav. Přistoupil k poháru, vložil do něj ruku a uchopil černý kámen. V tu chvíli se ozvalo cvaknutí. Místnost se začala pomalu otáčet.

„Co se to děje?“ vykřikla Bára.

„Rychle pryč,“ velel Moudrovous.

Zkoušeli ze všech sil otevřít dveře, ale dokud se místnost nezastavila ani se nehnuly. Dveře povolily a odhalily své tajemství. Nyní ústily do úzké chodbičky, místo na nádvoří hradu. „To bude určitě bludiště. Ale jak se dostaneme ven?“ zděsila se Bára.

J-V-5-5 BONUSOVÁ

Vymyslete, jak celý příběh našich hrdinů skončí!